

Co je vlastně náš „život“?

Alex Burkart

„Nejde o to, přidat životu několik let, nýbrž létům přidat více života.“

Alexis Carrell (francouzský chirurg, nositel Nobelovy ceny)

Zásadní otázka, týkající se stále většího počtu lidí. Rád bych vám k tomu poskytl jeden obraz, jednu myšlenku a zvu vás k vážnému zamyšlení.

V současné době máme určitou představu, již spojujeme z pojmem „život“. Co si pod tím vlastně představujeme? Je to představa, že žijeme, jestliže zde, na této planetě, chodíme v našich tělech, dýcháme, jíme atd. a jestliže „zemřeme“, náš život „skončí“. Je po všem. Co by se však stalo, kdybychom nakonec měli o „životě“ úplně falešnou představu? Bylo by to možné? Ponechte, prosím, na okamžik stranou veškeré dosavadní představy, bez ohledu na to, zda jsou to představy křesťanské, katolické, evangelické, přírodovědecké, buddhistické nebo islámské a staňte se pouhým zvědavým, svobodným a otevřeným duchem. Buďte zkrátka nezaujatí.

Když se připravujeme na život, učíme se, vzděláváme se, nabýváme znalosti, stručně řečeno: když „se učíme pro život“, získává otázka: „*Co je vlastně náš život?*“ zcela rozhodující význam. Avšak máme-li o životě falešnou představu, jsou nutně i naše představy o „škole života“ falešné. Dnes vznikl bezpočet „škol života“ a „životních škol“ i na esotericko-spirituální scéně. Na jaký život se však připravujeme? Jestliže nás na „život“ připravuje někdo, kdo o něm sám nemá nejmenší představu, neznamená to, že nás připravuje velmi jednostranně nebo dokonce falešně? Myslím to naprosto vážně. Svým dětem přece často vyprávíme o „vážnosti života“. A právě o „vážnosti života“ bych vám chtěl v této knize vyprávět i já.

Zamyslete se, prosím, na chvíli nad svým normálním životem. Určitou dobu se pohybujete doma. Pak nastoupíte do auta a jedete několik set kilometrů. Náhle jste v úplně jiném prostředí, musíte se tedy opět nejprve zorientovat, to znamená, musíte se naučit se v něm pohybovat. Pomyslete například na astronauty, například při přistání na Měsíci a na nekontrolované a jen zřídka ladné pokusy „chodit“. Z toho je zřejmé, že jako astronaut nebo řidič auta musíte napřed získat speciální vzdělání. Učíte se pro svůj „život“ v kosmické stanici nebo v autě. Nějaký čas tam „žijete“ a poté vystoupíte, jinými slovy, opět se postavíte na vlastní nohy. Spoléháte znovu jen sám na sebe, bez auta, bez rakety. K čemu jsou vám doma nebo na pracovišti všechny znalosti a zkušenosti z řízení auta nebo z letu do kosmu? Představte si nyní na okamžik celou situaci našeho lidského bytí jako řízení auta. My jsme řidiči a naše těla jsou auta. Nebo jsme astronauti, naše těla jsou kosmické skafandry a Země je naše kosmická loď. Nespěchejte, dejte si na čas a docela vážně a nezaujatě si to představte. Vycházejte - čistě teoreticky — z toho, že *to* je realita. Pak by váš život na Zemi téměř

skutečně odpovídal jízdě autem. Proto je důležité získat řidičský průkaz, naučit se zacházet s dopravním prostředkem a čím lépe se vám to podaří, tím lépe pro tento život. Avšak všechno, co se naučíme pro tento „život“, a tak vlastně zpravidla vidíme celý svůj život, je do značné míry „marná lásky snaha“ v okamžiku, kdy cesta skončí a vystoupíme z auta. Co to znamená? Znamená to, že náš život rozhodně nekončí! Znamená to, že náš „život“ vůbec není náš život! Náš život by podle toho byl *kosmický život* — Marcel, jeden desetiletý chlapec, jej jednou označil jako „*velký živor*“ — který představuje „cestu“ v jednom těle, z něhož pak vystoupíme a dále žijeme v úplně jiném prostředí. Náš „normální“ život by se pak rovnal jen jízdě autem nebo letu do kosmu!

Náš „normální“ život by byla pouhá jízda autem. Náš „normální“ život by byla pouhá jízda autem. Stále dokola to opakuji protože je důležité, abychom si uvědomili, jak jednostranný je náš dosavadní způsob myšlení a jak jednorozměrné jsou naše běžné představy.

Znamená to, že zvládnout řízení auta je velmi důležité po dobu, kdy auto řídíme, avšak omezíme-li své znalosti pouze na to, dostaneme se do nezměrných problémů v následujícím období, jakmile „vystoupíme“.

Je náš život opravdu jen kosmický život? Je-li to *reálná* realita (používám toto dvojí označení, jako například bílý bělouš, abych zdůraznil, že si pod „realitou“ nepředstavujeme nevyhnutelně skutečnost) a život na Zemi je pouhá jízda autem a příští život opět jízda autem, znamenalo by to, že všechno, co se pro náš „život“ učíme, se nám hodí jenom na dobu pobytu v autě nebo v kosmické lodi.

Co se tedy musíme opravdu naučit? A především: Jesdize při veškerém učení řízení a ovládání auta zapomeneme, proč a nač sedíme v autě a kam chceme *jet*, dostaneme se do ohromných problémů. Jestliže nás náhle po cestě začne víc fascinovat jízda nebo samotné auto a ani si nevzpomeneme, kam se chceme dostat a kde je cíl cesty, čekají nás ohromné problémy. Přesně to se však stává nám, lidem, věříme-li, že náš *život* na Zemi je skutečný život. Ze je to takřikajíc „již všechno“. Jestliže se soustředíme výlučně na naše „normální“ pozemské bytí, je to stejné, jako kdybychom zapomněli jaký máme cíl a co je účelem naší cesty.

Chceme-li se tomuto problému vyhnout, musíme se *také* učit a připravovat se na život *po* jízdě autem. Představme si, že účelem jízdy autem je něco na cestě vidět a prožít, rozšířit si obzory a poznat nové prostředí či země. Teprve tehdy, pozvolna, začneme získávat představu o tom, co je skutečně lidský život, život z pohledu *spirituální vědy*.

Podle spirituální vědy je náš skutečný život „kosmický život“, „velký život“, jak jej označil Marcel a znamená to rovněž, že náš pozemský život zdaleka neskončí! Je jenom částí našeho velkého života, pouhým úsekem kosmického života! — při němž cestujeme v nějakém autě, neboli v těle.

Náš pozemský život není náš život. *Není* to náš život. Náš pozemský život *není* náš život. *Není* to náš život. Chtěl bych to stále dokola opakovat, abych si já sám a my všichni uvědomili, jak mylnou představu asi máme o tom, co náš „život“ je a co není. Tato otázka prochází celou knihou a odpověď je stejná, jako odpovědi na všechny velké otázky o životě, pro něž platí: *This is the bleep we know (To je onen náznak, jenž známe)*. Náš život na Zemi je spjat s tělem, ale je to právě jen ta část našeho života, jíž strávíme v autě. Důkladně se nad tím, prosím, zamyslete a pomyslete na všechny z toho plynoucí důsledky.

Protože je-li vše tak, jak jsme si právě řekli, vnucuje se otázka: *Co se tedy mám učit pro náš skutečný „život“? K čemu má vlastně sloužit jízda autem, již nazýváme „život“? Co všechno se můžeme po cestě naučit pro vlastní život poté, nebo pro další cestu?* Další jízda autem by byla přeci jen další život, přirozeně, a pak by tedy již mělo opravdu smysl cestu autem dobře zvládnout, naučit se cestovat i ve stále nových prostředích, v horách s úzkými serpentínami a strmými propastmi, v pouštním písku či štěrku, ve velkoměstech atd. Je možné, že jednou budeme cestovat i nějakým obojživelným autem či v nějakých úplně nových dopravních prostředcích, jaké si teď ještě ani neumíme představit. Tento způsob pohledu odpovídá spirituálnímu pohledu na svět. Je na nás, abychom se jako svobodní lidé rozhodli, zda věříme pouze v jeden současný život a myslíme si, že je to takřkajíc všechno, nebo zda věříme, že náš život je ve skutečnosti „kosmický život“. Bez ohledu na jakékoli „důkazy“, záleží pouze na *našem*, rozhodnutí, k jakému pohledu na svět se přikloníme, co se nám zdá přijatelnější, čemu chceme a můžeme věřit. Tato víra, „světový názor“, je zcela rozhodující pro život, jak pro náš „malý život“, tak i pro „velký život“.

Tím se dostáváme k hodnotě a významu všech poznatků Rudolfa Steinera pro malý i pro velký život. Vysvětluje nám, jak můžeme ještě smysluplněji užívat své auto, ale především ukazuje, jak můžeme auto používat, abychom se pro svůj život naučili co nejvíce — pro onen kosmický život, který po „jízdě autem“ na planetě Zemi začíná na úplně jiné úrovni. Podařilo se mi zformulovat mé myšlenky dostatečně jasně? Uvědomili jste si, že my všichni máme možná falešné představy o tom, co je náš život? A že proto neuvěřitelně mnoho času trávíme péčí o auto a jezdíme autem stále odvázněji a bláznivěji, ale přitom úplně zapomínáme, kam vede naše cesta a co vlastně znamená učit se pro ŽIVOT? Právě v tom tkví hodnota ANTROPOZOFIE a poznatků Rudolfa Steinera. Umožňují nám pohlédnout na náš život a na ŽIVOT, náš kosmický život. Vyprávějí nám o souvislostech malého života a VELKÉHO ŽIVOTA, ukazují nám, jak VELKÝ ŽIVOT pokračuje po malém životě v době, kdy vystoupíme z jakéhosi dopravního vehiklu, at již je to auto nebo kosmický skafandr, lidské „tělo“.